

פרק ח'

- פסוק א' - שוב היתה נבואה מאת ד' אל זכריה.
- פסוק ב' - כך אמר ד' צבקות, אני כועס על הגוים כעס גדול על מה שעשו לציון, חוזר וכופל שיש לו חימה גדולה על הגוים, (ואז כבר לא יצטרכו לצום ולספוד).
- פסוק ג' - כך אמר ד', חזרתי לציון יחד עם היהודים שגלו ממנה, ושכינתי בתוך ירושלים, ובאותו זמן תקרא ירושלים עיר האמת, כי אנשי ירושלים יתנהגו במידת האמת, והר ד' שעליו עומד ביהמ"ק יקרא הר הקדש, בגלל שתשוב השכינה לשכון שם.
- פסוק ד' - כך אמר ד' צבקות, עוד יגיע זמן (בגאולה העתידה) שאפילו הזקנים והזקנות שבדרך כלל הם חלשים, ולכן הם יושבים בבית, בזמן הגאולה, ישבו ברחובות ירושלים, וכל איש עם מקלו שנשען עליו מרוב זקנה, ואעפ"כ ישבו ברחובות.
- פסוק ה' - עם ישראל יפרו וירבו מאד, עד שימלאו רחובות העיר ירושלים בילדים וילדות, ויהיו משחקים ושמחים ברחובות מרוב טוב שיהיה.
- פסוק ו' - כך אמר ד' צבקות, כאשר יהיה לפלא בעיני אלו שיזכו להשאר בזמן הגאולה, החסד הגדול שאעשה להם, כך כביכול יהיה בעיני לפלא, והכוונה שיהיו ניסים גדולים שמעולם עדיין לא היו.
- פסוק ז' - כך אמר ד' צבקות, הנה אני מושיע את עמי, גם את אלו שגלו לארץ המזרח, וגם את אלו שגלו לארץ המערב, הנביא קורא לזה מבוא השמש. היינו הצד ששם שוקעת השמש, הלא הוא צד מערב.
- פסוק ח' - אביא אותם ויגורו בתוך ירושלים, (גם בכל א"י יגורו, אלא מזכיר ירושלים שהיא העיר החשובה, ושם ביהמ"ק שברגלים כולם באים לשם), ויהיו לי לעם, כלומר יאמינו בי, ואני אהיה להם לאלקים לעזור להם, בזכות מידת האמת שיתנהגו בה, ובזכות הצדקה שיעשו.
- פסוק ט' - כך אמר ד' צבקות, תחזקנה ידיכם בוני בנין הבית, אתם ששומעים את ההבטחות הטובות מפי הנביאים, אשר נתנבאו ביום שהניחו את היסוד לבית ד' צבקות בשביל לבנות את ההיכל.
- פסוק י' - כי לפני שהתחילו בבנין ביהמ"ק ביום כ"ד כסלו, שכר האדם לא היה לברכה אלא לקללה, ולא הרויחו מהבהמות, וליוצא מן העיר ולבא אל העיר לא היה שלום מן הצר הצורך, והייתי מגרה את בני האדם איש ברעהו לעשות מריבה ביניהם.
- פסוק י"א - אבל אחרי שהתחילו בבנין, לא אהיה לאלו שישארו, כמו בימים הראשונים שהיו מריבות ביניהם, נאום ד' צבקות.
- פסוק י"ב - יהיה לכם מעכשיו זרע של תבואה, וכשיש מה לאכול יש שלום, ולכן קורא לזה "זרע השלום", הגפן תתן פריה, והארץ תתן את פירותיה, השמים יתנו טל, ואתן לנחלה את כל אלה לאלו שישארו מהעם הזה.
- פסוק י"ג - כמו שבזמן הגלות היו הגוים משתמשים בכם בית יהודה ובית ישראל לקללה, כלומר כשהגוי רצה לקלל את חבירו, אמר לו תהיה מקולל כמו היהודים, כך בזמן הגאולה ישתמשו בכם לברכה, ויאמרו הגוים הלואי אהיה מבורך כמו היהודים, לכן אל תפחדו מאלו שמפחידים אתכם ורוצים למנוע מכם את בנין ביהמ"ק אלא תתחזקו.
- פסוק י"ד - כי כך אמר ד' צבקות, כמו בזמן שהכעיסו אותי אבותיכם, חשבתי לעשות להם רע ולא התחרטתי מזה.
- פסוק ט"ו - כך חזרתי לחשוב בימים האלו לעשות טובה עם ירושלים, ועם בית יהודה, ולכן אין לכם ממה לפחד.
- פסוק ט"ז - אבל בתנאי שתעשו את הדברים האלה, תדברו איש עם חבירו רק אמת, ולא תדברו אחד בפה ואחד בלב, וכאשר אתם באים לשפוט בין איש לרעהו, תשפטו או כפי הדין, זה נקרא אמת, או תעשו פשרה, וזה נקרא משפט שלום. (מושב בית הדין נקרא שער, לפי שבדרך כלל היו הזקנים השופטים יושבים בשער).
- פסוק י"ז - ואל תחשבו בלב רע אחד על השני, ואל תאהבו שבועת שקר, לפי שכל אלה אני שונא, נאום ד'.

בס"ד

פסוק י"ח - היה דבר נבואה מד' צבקות אלי לאמור.

פסוק י"ט - כך אמר ד' צבקות, צום הרביעי הוא צום י"ז בתמוז, וצום החמישי הוא צום ט' באב, וצום השביעי הוא צום גדליה בשלשה בתשרי, וצום העשירי הוא צום עשרה בטבת, יהפכו להיות לששון ולשמחה, ולימים טובים, אך בתנאי שתאהבו אמת ושלו.

פסוק כ' - כך אמר ד' צבקות, עוד יגיע זמן שיבואו עמים מעיירות רבות.

פסוק כ"א - וילכו עמים מעיר אחת לחברתה ויאמרו זה לזה הבה נזדרז ונלך להתפלל לפני ד' שיסלח לנו, ולבקש מאתו שיעשה אתנו חסד, וגם אנחנו נצטרף אתכם ללכת לירושלים.

פסוק כ"ב - וכך יהיה שיבואו עמים רבים וגוים חזקים, לבקש את ד' צבקות ששכינתו בירושלים, ולהתפלל לפני ד'.

פסוק כ"ג - כך אמר ד' צבקות, באותם ימים יחזיקו עשרה אנשים מכל שבעים האומות שיש לכל אומה לשון משלה, יחזיקו בכנף בגדו של כל איש יהודי, נמצא לכל כנף שבע מאות ולארבע כנפות אלפיים ושמונה מאות, וכך יאמרו לישראל, אנחנו רוצים ללכת עמכם לארץ ישראל, כי שמענו שהאלקים עמכם.